

РЕШЕНИЕ

№ 5650

гр. София, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5342** по описа за **2022** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от П. П. П. срещу РЕШЕНИЕ № 20034667 от 09.05.2022г. на СРС, НО, 10-ти състав, постановено по нахд № 1475/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Касаторът излага доводи, че не е извършил административното нарушение, защото е запознал своите работници с утвърдените графици за работното време в периода м.05.-м.08.2020г. Въззивният съд не е изпълнил задължението си служебно да провери законосъобразността на издаденото наказателно постановление, а нарушение дори и хипотетично да е било извършено, същото е преустановено към момента на проверката от контролния орган. Дружеството нямало задължение при уведомяването на работниците за работния им график, същите да се подписват, че са запознати с него.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 10-ти състав по нахд № 1475/2021г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 23-003835/11.01.2021г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

Ответникът- директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ се

представлява от юрк. И. И., който изразява становище за неоснователност на депозираната жалба. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде потвърдено, поради липсата на отменителните основания по чл.209 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 20034667 от 09.05.2022г. по нахд № 1475/2021г. на СРС, НО, 10-ти състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-003835 от 11.01.2021г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.414, ал.1 от КТ на [фирма], представлявано от П. П. П. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение по чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя К. Г. К., свидетелите А. И. З. и Л. Ж. Л., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е извършването на деянието, което не представлява маловажен случай, а санкцията е определена законосъобразно в минималния размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 10-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 29.10.2020г. и в периода 04.11.2020г.-13.11.2020г. на [фирма] е било констатирано, че дружеството в качеството си на работодател не е запознал своите работници, вкл. и С. Р. Б. с графици за работа, преди тези лица да започнат работа по тях. В дружеството е било въведено сумирано изчисляване на работното време, като за периодите м.май 2020г., м.юни 2020г., м. юли 2020г. и м.август 2020г., работниците, вкл. и С. Р. Б. не са били запознати с тях. Нарушението е било извършено на 01.05.2020г. и е квалифицирано по чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските. В тази връзка в присъствието на един свидетел е съставен акт за установяване на административно нарушение № 23-003835/27.11.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 23-003835/11.01.2021г. от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са

следните:

При вярно установената от СРС, НО, 10-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 27.11.2020г. и в НП от 11.01.2021г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение съответства на законовото изискване за пълна индивидуализация на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице неспазване на формата на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представлявано от П. П. П. да упражни правото си на възражение, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

Не е накърнено правото на защита на касатора в проведеното административно-наказателното производство. От самото му начало, касаторът е бил съвсем наясно за какво нарушение на трудовото законодателство му се търси отговорност, а за да бъде отменен наказателният акт, допуснатите от органа процесуални нарушения трябва да бъдат със съществен характер, а именно: да са ограничили или да са лишили наказаното лице от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения АУАН.

По съществото на спора, правилно е обосновано от СРС, че НП № 23-003835/11.01.2021г. е издадено от материално компетентен административнонаказващ орган- директор на Дирекция «Инспекция на труда Софийска област» /Заповед № 3-0058/11.02.2014г./ и в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви са подробни и задълбочени, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. [фирма], представлявано от П. П. П. е извършило административното нарушение по чл. 9а, ал.1, изр. второ от НРВПО, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице- работодател, затова не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна.

Материално-правната норма на чл.9а, ал.1 от Наредба за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/, определя в задължение на работодателя едновременно с установяването на сумирано изчисляване на работното време по чл.142, ал.2 от КТ да утвърждава поименни графици за работа за периода, за който е установено сумираното изчисляване, които трябва да се съхраняват най-малко 3 години след края на периода. Работодателят трябва да запознава работниците или служителите с утвърдените графици преди започване на работа по тях. На основание чл.403а, ал.1 от КТ в предприятието, в неговите поделения, обекти и работни площадки, както и на други места, на които се полага наемен труд, работодателят е длъжен да държи на

разположение на контролните органи екземпляр от документите, свързани с разпределението на работното време и организацията на работа, вкл. поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време.

По време на съдебното следствие пред СРС са приети графици за периода м.05.2020г.-м.08.2020г., но липсват каквито и да било доказателства за изпълнение на задължението на работодателя да запознае своите работниците, включително и С. Р. Б. предварително с тези графици. Тези поименни графици са били изискани от работодателя с призовка /л.16 от делото/, но до приключване на административно-наказателното производство не са били представени на контролния орган. Действително в чл.9а, ал.1, изр. второ НРВПО не е указан конкретен начин, по който работодателят следва да запознае работниците предварително с работния график. Начинът на уведомяване, следва да се регламентира в Правилника за вътрешния трудов ред, като в случая и съгласно т.3.1 от Правилника за вътрешния ред на [фирма] „графика се поставя на достъпно за всички служители място“. Не са събрани и приети доказателства, че работните графици за процесния период са били поставени напр. на табло за съобщения в магазина, до което всички от персонала имат достъп, или по някакъв друг способ същите са били предявени за запознаване на работниците. Възприемат се изводите на СРС, НО, 10-ти състав, че такива графици не са били предоставени на вниманието на работниците да се запознаят с тяхното съдържание преди да са започнали да изпълняват смените си по него. АНО е определил правилно и датата на нарушението, а именно първия ден от месец май 2020г., когато е започнато изпълнението на смените от работниците.

За нарушаването на тази разпоредба, е предвидена определена санкция, закрепена в чл.414, ал.1 от КТ - "Работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв."

Ето защо, правилен и изцяло съобразен с приложимото материално право е изводът на СРС, НО, 10-ти състав, че на 01.05.2020г. [фирма], представлявано от П. П. П. е осъществило състава на административното нарушение по чл.9а, ал.1 от НРВПО.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенният съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221, ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

Съгласно разпоредбата на чл.415в КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици, деянието по чл.9а, ал.1, изр. второ от НРВПО, следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние, като по този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника във връзка с изпълнение

на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Както вече се изложи, фактическият състав на нарушението включва запознаване на работниците с утвърдения график преди започване на смените. Това означава, че няма как това нарушение да бъде отстранено, защото към момента на проверката смените са приключили, а самите графици са представени едва в съдебния процес на 30.11.2021г. Ето защо, съдът намира, че това нарушение е неотстранимо, а нормата на чл.415в от КТ е неприложима в конкретния случай. Процесното нарушение не е маловажно, същото е с типичната за вида си обществена опасност и с нищо не разкрива по-ниско засягане на обществените отношения, предмет на регулиране с нормата на чл. 9а, ал. 1 от НРВПО.

По тези доводи и съображения, касационната инстанция заключава, че решението от 09.05.2022г. на СРС, НО, 10-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. И. И., които се определят в размер на сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20034667 от 09.05.2022г., постановено по нахд № 1475/2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 10-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от П. П. П. с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „П.“, [улица], ет.2 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ с адрес: [населено място], [улица], ет.2 сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

